

Zabij/zachraň svého mimozemšťana

Anna Šochová

1.Škůdce.

„Bereš to docela s nadhledem, ale já jsem odtud za těch patnáct roků vycucaná jako moucha,“ sesunula se do židle Martina. „Já se už na ně skoro nemůžu podívat. Hnedka mám pocit, že jsem ještě starší, než oni. Ale je taky fakt, že jsem při nástupu byla těsně po škole a tehdy mi nahradili kus rodiny.“

Jarmila Kráslová přikývla a upila studeného kafe. Matka ji od téhle práce zrazovala, protože v dědečkárně se jenom čeká na konec a to se prostě nedá okecat. Jenže matka netušila, nakolik Jarmila potřebuje klidné závětrí. Navíc přece jenom nemohly překonat určité skryté změny Jarmiliny osobnosti. Ty jsou prostě nesdělitelné.

„Hele, Martino, máš na čase změnit vzduch, to je jasné. Budu ti držet palce, aby nové místo stálo za to. Mno, pro mě určitě nebude snadné, přebírat funkci po tobě.“

„Tak jdeme na to. Vezmi papíry a vydáme se do boje.“

Obě ženy nasadily úsměvy a vyšly z kanceláře. Procházely chodbami, zdravily se s přítomnými a postupně oslovovaly ty, které potřebovaly. Klidné a tiché dopoledne v dědečkárně skrývalo různě silné záchvěvy negativních emocí. Jarmila překonávala na každém záblesky nedůvěry. Byla to dřina. Začátkem druhého měsíce jí už značně vadil němý souhlas, který Martina lidem udělovala přikývnutím. Pořád na něj čekali. Přitom Jarmila nesmí být negativní, když potřebuje, aby se poddali, rozsvěcovali.

Staří lidé jsou konzervativní a odmítají pochopit, že se „jejich“ Martínka rozhodla odejít sama, že jde na lepší a rozhodně není vystrnaděná. Přetřásají Jarmilino uzdravení z nehody, přestěhování do matčina domu, další rozvod její sestry. Zvědavě a nepříliš přejícně. Přitom Jarmila tolik

doufala, že se v tomhle zapadákově příjemně zabydlí a spokojeně přežije do návratu domů!

Ochotně se skláněla k nahluchlým uším a zkoušela přátelsky proniknout dovnitř, pod vrásčité slupky stáří. Babky ji znovu a znovu po žensku odhadovaly, vítaly nové soustíčko k drbům. S několika by se prý měla znát, upamatovaly se, že bydlely poblíž. Ptaly se na matku a sestru, pamatovaly na otce.

Ale dědové? Dva tři se podařilo přesvědčit, že ona jako nová sociálka opravdu nemůže za zvýšení plateb za pobyt a jídlo. Kdepak, mleli svou. Jim zvedli důchody a ONA je hned obrala, to přece souvisí! Měli pachatele a budou si stěžovat. Nabídla jim, že stížnosti pomůže napsat. To se jim nelíbilo, svět je divnej. Příliš mnoho změn přišlo k prvnímu srpnu! Nástup se Jarmile nepovedl nejlíp, někteří jí nadávali otevřeně. Ale tohle Jarmila nepotřebovala, to opravdu ne. Trocha napětí a vzruchu nevadí, ale negativní zapšklosti tu lítá až moc. Bolí fyzicky, ale jak to změnit?!

Jenom staříčkový pan Vršný se jí spokojeně jednou týdně chlubí, jak se s ředitelkou vsadil o basu piv, že tu dožije stovky. Sluníčkový děda to je, pokud ho ovšem nechce vykoupat nebo oholit jiná sestřička, než ta jeho. Což se právě v létě o dovolených stává. Konec úvah, vstoupily do čtyřky. Paní Stinglová ležela klidně, zářivě modré oči upřené do stropu.

„Tak, Maruško, zase jsme přišly. Potřebujeme podepsat ty vaše léky,“ naladila Martina hlas na sladounké laskavo. Byla opravdu profesionál, stařenka vyhublá až na kost by leckoho vyděsila. Martina hrála divadlo pro dvoučlenné obecenstvo.

„Všimla sis, jaké má naše Maruška hezké oči? Podívej,“ prohodila potom nejistě. Jarmila se sklonila k polštáři a dámu zlehka pohládila po rameni.

Neutrálně, nic jí nevzala ani nedala. „Martina má pravdu. Jste krásná dáma, paní Stinglová. Souměrné rysy ani pár vrásek neponičí. Je poznat, že jste se ráda smála. Jak jste se dnes vyspala?“

Paní Stinglová k ní obrátila oči. Dívala se bez výrazu a Jarmile bylo skoro nevolno. Je snad slepá? Paní mlčela, ale za chvíli pohnula rukou. Znamenalo to, ať jí tedy dají propisovačku a ten papír. Jarmila odříkala částku a názvy zakoupených léků, paní podepsala. Martina za dveřmi špitla:

„Tu kdybys znala dřív, to by ses divila. Ta nám dávala zabrat! Ale už je hodná, chudák. Mohla by na vozík, aspoň na jídelnu, ale nechce z postele. A doktor jí dovolil už všechno.“

Jarmila pochopila narážku na blížící se konec, ale něco jí tady nesesedělo. Paní Stinglová se přece chovala... No, jako kdyby ji okamžitě odhadla a sama byla aspoň o příčku na společenském žebříčku výš. Ne na člověčím, ale na jejich. Jarmilu zamrazilo podezření, že tenhle zapadákov nemusí být tak nevinným útočištěm, jakým se zdá. Ale to by ji sem nenasměrovali, to by ji upozornili – nebo je to někdo schovaný. Krucinál, že by?!

„Je opravdu zajímavá. Podívám se na papíry.“

„V těch nic není, to se spíš zeptej holek, některý jí znají dýl, než těch mých patnáct roků.“

*

V papírech nebylo nic, v paměti sester několik trivialit. Jarmila začala chodit na čtyřku častěji, než bylo takzvaně nutné. Nedalo jí to, potřebovala jistotu. Přišla, postála, popovídala o počasí a událostech.

Nebo mlčela. Paní Stinglová neproněsla ani slovo, jen někdy naznačila úsměv. Mírně pohrdavý byl, nic teplého.

„Měla byste zesílit, vím, že to dokážete,“ vystřelila Jarmila za čtrnáct dní od boku. Stará dáma na ni pohlédla. Ne, to není přesné. Skrze ni se podívala, někam na čalouněné dveře. Jako kdyby se konečně dočkala. Jarmila přešlápla. Připadala si jako dotěrný žáček.

„Jste tady určitě dlouho, ale kam jste to s tělem nechala dojít. Proč? Vždyť vám stačí chtít...“

Marie Stinglová nehnula brvou.

„Jsme přece z jedné, hm, oblasti.“

Nic, žádná odezva. Jarmila neuspěla. Přesto ještě nechtěla otevřít mail a podat hlášení. Nejdřív potřebovala vědět, co je ve věci. Možná je to nějaký test? Možná je uvědomění sebe sama omezené v tak nemocném organismu a paní odchází tak jako tak. A možná je to někdo mnohem ctižádostivější, než Jarmila, takže se nechce projevit. Slýchala o tom na kurzu.

Po čtrnácti dalších dnech se Jarmila stáhla, měla běhání nad hlavu. Martina už nadobro odešla a veškeré seniorské osazenstvo se cítilo ublíženě. Vlídnost a žerty na ně zabíraly pomalu. Jarmila slýchala jen sestry, jak si předávají stav Stinglové jako „nic nového, ale odejít může kdykoliv“.

*

V té době sjela s ředitelkou na městský úřad. Ačkoliv měla být skoro místní, vyslechla si se zájmem přednášku o minulosti městečka. Málem jí přitom zaskočilo, protože mýjely obrovskou reklamu na boku patrového domu. Cože, Rossbacher Magenbitter?! To by bylo štěstí!

„Tady se dělal nějaký žaludeční likér?“

„Ne nějaký, Jarmilo, ale zdejší, přímo v tomhle domě. Někdy kolem roku 1900 s tím začali. Ale to víte, po válce všechno skončilo. Majitelé odešli ještě před odsunem.“

Jarmila sebou málem trhla. Nestávalo se, aby myslela nahlas jako teď. Neměla se ptát. To je veliká chyba, ale pro dnešek ji naopak využije.

„Víte tolik zajímavých věcí! Ale ta reklama je přece nová?“

Inženýrka Lahodová pokrčila rameny.

„Před třemi roky dům dostal novou fasádu. Nestačím sledovat všechny ty změny, nevím, komu to dneska patří. To se zeptejte pana Plicky, ten tady ví o každém šustnutí. Tipovala bych, že to koupili a nechali namalovat nějakí mladí, teď se všichni šťourají v historii.“

„Možná se zabydlují? Třeba konečně začali cítit, že jsou tu doma. A navazovat na předchozí obyvatele.“

„Snad ano. Možná se také dostali ke schovaným dokumentům. Hodně lidí, co sem po válce přišlo, schovalo staré věci, mapy, dokumenty. Včetně toho, co je psáno ještě švabachem. Byli to prostí lidé a opatrovali svoje doklady jako posvátné věci. Možná se takhle stavěli i k ostatnímu, zkrátka chovali v úctě staré věci a listiny vůbec. Přišlo sem hodně reemigrantů z Rumunska, Volyňští Češi, Slováci z východu... Hm, konec přednášky, už jsme doma.“

*

Paní Stinglová mlčela dál. Jarmila se už ale dokázala několika lidem zavděčit a dýchalo se jí volněji. Pan Plicka nevěděl skoro nic, ale zájem o historii městečka ho potěšil.

„Vy mladí byste se opravdu měli starat, co dobrého tady bylo! Rossbach měl tolik továren! Do celého světa se vyváželo, víme? Rukavice, krajky...“

Trochu se mu to už pletlo, i když měl maminku Němku, vlastně byl starousedlík. Nevadí, časem se snad trochu uvolní a vzpomene si. Hlavně, že ledy kolem Jarmily tají. Většina sester se tváří přívětivě a při polední kafičkové pauze už Jarmila doslova pookřívá. Těžko říct, jestli náhodou o něco nezakopne, v každém případě každý detail z tohoto prostředí bude po návratu velmi užitečný. Mezi tolika celkem spokojenými lidmi se doslova vyhřívá. Dobré místo dostala.

„Hele, holky, všimly jste si, kolik sem za Stinglovou najednou jezdí lidí? Nakonec tu budeme mít nějakou celébritu,“ nadhodila téma ošetřovatelka Boženka. Sestra staniční, která zná všechny místní rodiny a půl Aše navrch v rámci dvou až tří generací, pochybovačně zavrtěla hlavou. „Ona dřív dělala na okresním úřadě kulturu, tak znala spoustu lidí. Rodinu nemá, tak aspoň ty přátele, ne? Dyt' je to hezký, že za ní jezdí, že jo. A dvě auta jsou z Německa.“

„Hm, já nevím. Mně to připadá jako náboženskej spolek. Včera jsem jí nesla svačinu a držela tu malou Bibli, jak rozdávali onehdá Němci s farářem.“

„Jéžišmankote, ještě toho kousek,“ vyvrátila oči Boženka. „Ještě nějakou sektu! Pamatujete, jak navštěvovali starou Řezníčkovou nahoře v Dlouhý? Oni jí pomohli s koupáním a tak, to jo, ale potom chtěli, aby jim odkázala peníze. Máma za ní byla a ona se jí rozplakala, že to Bohu musí dát, ale že to šetrila pro vnuka. On tehdy ještě seděl a Řezníčková pořád od těch lidí slyšela, že je nehodný, protože nevěří v Boha a je v kriminále. Nakonec jim nějakou vkladní knížku dala, ale prej se tvářili

kysele. Oni jí stačili prohlédnout šuplata a věděli, že ještě dalších padesát tisíc má.“

„Jo, o tom jsem slyšela,“ přidala se bruneta Naďa. „Ale co by si kdo vzal na Marušce? Co se pamatuju, byla to taková dáma, všechno si utratila pro sebe – no a potom neměla nic. Ani ten byt, protože v bytovce pod ní hořelo. Přišla sem, tady vždycky nabrala z darů od charity spoustu hadrů a jezdila to do Aše prodávat známým. Pro mě za mě, jestli jí ty návštěvy dělají radost, tak ať jich má, kolik snese. Z té nikdo nic nevyždíme, tak ať má aspoň radost, že je o ni zájem.“

Staniční se rozhlédla a naklonila nad stůl:

„Všimly jste si, jak už má modrý nohy? Až po kolena, to už můžeme čekat každou chvíli.“

Zatímco se všechny přítomné ponořily do rozboru předsmrtných úkazů, Jarmila přemítala, co dál. Měla by okouknout ty návštěvy, trochu zmáčknout Stinglovou – ale co může s mlčící ženskou udělat? Zůstala nepřístupná. Možná si ty přátele přivolává, aby se ještě chvíli udržela. Na pokoj za ní moc lidí nechodí, všichni staroušové se bojí pomyslet na konec. Jako by byl nakažlivý, jako by chtěli zapomenout, že taky mohou zůstat bezmocní.

Ale co ta Bible? Nedělá ze sebe nakonec Stinglová nějakou svatou? Ano, to by mohlo sedět. Jde sice o zakázaný postup, který přináší problémy, ale získá se z něj dost užitku. Ona se přece taky musí chtít vrátit, no ne? Kdo by tady zůstával...

*

Zase přešlapovala u postele a hleděla na skřítkčí podobu staré dámy na nastlaných polštářích. Je zvláštní, jak maličkou má hlavu, jak se z ní

ztratil všechn podkožní tuk. Přitom zůstaly nádherné bílé vlasy. Je opravdu krásná... Ty její modré oči takřka svítí z tváře. Vlasy by se chtěly cuchat, ale paní Stinglová nedovolila ani náhodou, aby ji sestry „prakticky“ ostříhaly nakrátko. Jasně až reflexně modré oči, tak nápadný znak! Proč zanedbává doporučení pro pohyb v kultuře? Vždyť je tu určitě dost dlouho. Nebo rezignovala? Je už mimo? Nebo naopak tvrdá rebelka a dělá naschvály?

Jarmila tiše odešla z pokoje a ten poslední nápad přetáčela dál sem a tam. Rebelka, je to možné? Bylo jich několik během posledních sedmi vln výsadek... Zabrala se znovu do papírů, ale ouha, tady se donedávna žádné životní příběhy opravdu nezaznamenávaly, Martina měla na starosti i sklady, ta se naprosto nemohla takovými detaily zabývat.

Ať ji oslovovala, jak chtěla, Jarmilu stará paní ignorovala. Mohla se s ní mořit sebevíc, většinou jí nestála ani za slovo. Jenže tu byly úřední věci, a když se vědělo, že paní dokáže zapnout knoflíky a sama se ještě pořád v umyvadle omyje, tak pokračující trucování kolem podpisů účtů bylo opravdu podivné. Už ani sestra vrchní nevěřila na stesk po Martině.

Jarmilu napadlo znovu pořádně prolézt ještě zdravotní karty. Vrchní jí sice povyprávěla o lidech, ale jestliže tu je někdo takové roky, jistě se někomu vyzpovídal do anamnézy! Hm, nic, žádná psychiatrie, jen výčet tří zaměstnání. Z toho se nedalo poznat ani to, kdy si obyčejná paní Marie Stinglová prodloužila fyzické bytí spojením s našincem. Mládí v Chebu, od vdavek v Aši a nakonec tady. Devadesát dva roků, to je hodně dlouhá doba, hodně příležitostí na spojení. Ani výčet nemocí nic nenapoví. Zlomeniny v dětství, dětské nemoci, tubera ve dvaceti, nekuřačka... Hm, ischemickou chorobu srdeční přece umí nasimulovat každý. Kolem padesátky je vhodné takovou nějakou nemoc mít, to je

jedno z důležitých pravidel pro mimikry v tomto světě. Ostatně, samotná Jarmila se už pro ni taky předběžně rozhodla, pokud ji do té doby neodvolají domů.

Zatím si Jarmila dala za úkol vyždímat z pamětníků, co se dá. Třeba mezi Plickovými příbuznými narazí na rodinu, která měla něco společného s výrobou likéru. Možná zjistí alespoň část používaných rostlin. Už zjistili pět typů směsí, které mohou mít až třiceti procentní účinky, další jsou mnohem slabší, ale také žádané. Jak silný asi byl odpad po zdejších Magenbitteru? Co když je to ona úžasná, legendární jednička?! Všichni touží ji nalézt. Jednorázová zásilka tohoto materiálu způsobila u nich doma před skoro sto lety šok. Elixír života byl téměř zapomenut mezi tisíci vzorky. Při vši smůle skoro všechny záznamy o původu zničila havárie po přistání. Náhodně došlo k analýze dřív, než se změnila vlastnosti nevábné vyhlížející hmoty a začal poprask. Úžasná regenerace organismů, znovunabytá plodnost matek, naděje pro celou vymírající společnost.

Začalo skryté hledání pokladu. Prvních padesát roků výsadky mapovaly prostředí, hledaly stopy objevitelů, potom začali průzkumníci zjišťovat, co vlastně hledají. Byli tu svědky mnoha událostí. Reportáže z téhle planety se staly masovou zábavou i poučením. Oberoni poskytli lidu nekrácené, syrové a detailní záznamy zdejšího života. Co ti lidé nakonec se svou společností provedli?! Kdyby jenom tušili, jak úžasné léky náhodou stvořili! Elixíry mládí, možnosti téměř stoprocentní regenerace...

*

Jednou, dvakrát Jarmile s vyřizováním podpisové úředničky pomohla vrchní, ale to nebylo řešení. Jarmila začala chodit

k paní Stinglové denně. Srovnala si obíhačky pokojů tak, aby tu v různou dobu přistihla starou dámu při vědomí, dokud se dáma sama opovržlivě nepodepsala starobylým krasopisem, perfektně srovnaným do řádku. Jarmila potom odložila rozpaky a naopak zaútočila.

„Poznala jsem, že jste rebelka. Kdo jiný taky? Možná vás zasáhly nějaké zdejší události, ale stejně vám příliš nerozumím. Měli jste přece o tolik snazší práci! Vysadili vás po pěti nebo šesti. Společně jste hledali nové zdroje a naděje, pomáhali si a kryli záda. Našli jste toho dost, ale proč to vydírání Oberonů? Nikdy jsem nepochopila, jakým právem jste si začali klást podmínky předání surovin elixíru. Neměli jste ho, ale přitom vyhrožovali. Proč by se u nás měli vybírat noví Oberoni a střídat? Proč bychom je měli kontrolovat? Inspirovali jste se tímhle světem, to je mi jasné. Jenže když jsem tady, chápu to ještě míň. To máme spadnout někam sem, do toho zmatku, jaký zrovna vidím? Copak není jednodušší, když každý zná své místo, své jistoty?

Moudří Oberoniurčují...“

Vzbudila trochu zájmu v těch nebesky modrých očích, ale poslední větou to nějak zkazila. Nebo se dotkla citlivého místa? Ovšem, určitě na ni šla příliš drsně. Jarmila si neuvědomila, že paní Stinglová tu zůstala právě bez těch jistot, které doma všem zaručují moudří Oberoni. Příště to tedy Jarmila zkusila laskavěji:

„Dokážu pochopit, jak jste tady osamělá. Ta primitivní úroveň poznání světa a omezující náboženská učení! Něčemu říkají politika, ale jde pouze o moc a bohatství. Bez naděje na společenskou změnu, u vás i bez naděje na dožití našeho konstantního věku. Musí pro vás být hořké vědět, že takovýhle obydlý lidský organismus se nedokáže regenerovat a velice brzy skončí. Tady nemají ani tu slabou naději, že

by se za nějakých dvě stě let dočkali aspoň přibližně vyspělého světa jako je náš...“

Paní Stinglová na ni upřeně hleděla, ale neřekla jediné slovo. Ani rty nepootevřela, a to sestry tvrdily, že se poslední týden zase docela rozpovídala. Jarmile bylo zase nevolno, jak si už zvykla na duhovky, které jsou tu normální. To, že si rebelka nějak zvýraznila podobnou barvu duhovek, jaká je běžná daleko odtud, považovala Jarmila za nechutnou výstřednost.

„Co jste si to vlastně provedla s očima? Je to hrozné. I kdyby se vám to pouze vymklo, zdejší lidi tím asi poněkud děsíte?“

Pokud něco těma očima uměla Marie Stinglová dokonale, byl to naprosto ledový, mrazivý pohled. Opovržení z něj bylo nejen možné vyčíst, ale přímo extrahovat v barvě přímo zářivě reflexní. Možná bylo dokonce nějak zhmotnělé, protože když se Jarmila za chvíli otočila k neslavnému odchodu, škobrtla o neviditelnou překážku. Byla objemná jako poleno, málem se natáhla. Ani se po Stingové neohlédla, věděla, co se stalo. Ještě umí ovládnout nepřípravené. To je ale baba!

*

Jarmila se po obědě najednou rozhodla jít z práce lesem. Část kopce tady na Krásňanech je netknutá od časů po válce. Prý tu je dokonce jakýsi podzemní vojenský bunkr či co a poměrně netknutá příroda. Mimo kácení, ovšem. Zkusí nasbírat byliny tady v oblasti, je tu mokřad i louka. Základem přece bývaly místní zdroje. Nadmořská výška, podloží, poloha místa, dostatek slunce, to všechno hraje roli. Když sebere vzorky vždycky z jedné lokality, může se na něco přijít. Na kombinaci ať klidně dál pracují týmy. To přece ohromně jednoduché! Proč pořád museli

pátrat po originálních receptech, po pamětnících výroby, když líh je pořád stejný a jenom byliny si každý výrobce měnil?

Vyšla svižně, měla chuť si zpívat, zmocnila se jí nálada podobné té, jakou zažívala při pochodovém zpěvu tam u nich. To je ale docela zvláštní asociace... Jarmila se rozhlédla. Tady někde by měla být odbočka po vrstevnici, která ji dovede na palouk. Zdá se, že ještě musí několik metrů ujít, byla tu naposledy na jaře, když šla opačným směrem. Uznala, že je tu hezky, a uvědomila si, že vzdor původnímu rozhodnutí s sebou nemá naprosto nic na vědecké zdokumentování rostlin. No bodejť, vždyť šla do práce jen tak...

Cože bylo v těch likérech časté? Puškvorec, andělíka, máta, jalovec, hořec, zeměžluč, hořký jetel, fenykl, římský kmín... Ne, musí na to jít jinak. Rozdělit na koření, které bývalo kořením dováženým, na další, co si lidi pěstovali a co chodili sbírat. Také by měla získat vzorek vody, z níž se vařilo.

Jarmile se zatočila hlava a šlápla do prázdna. Vlastně zakopla, ale o co? Vzpomněla si na škobrtnutí o cosi pomyslného na čtyřce. To se dějou věci. Stinglová zmákne až takovou dálku? Zasmála se sama sobě, ale bylo to dost nejisté. Vzápětí se jí udělalo mdlo, protože kotník bolel jako mrcha. Tohle už jednou zažila a patří to k nedokonalostem obsazeného těla, jenže v návalu bolesti odmítala jakoukoliv smířlivost. Jauvajsssss ououou...

Co teď? Uprostřed lesa, takových dvacet, třicet minut ostré chůze jak od dědečárny, tak od matčina domu. Stáhnout, jedině pořádně ovázat. Naštěstí si vzala sportovní boty se šněrováním, dají se roztáhnout. Ale čím tady ovazovat? Byla zpocená, jako kdyby bylo bůhvíjak teplo. A proč ne? Má přece na sobě pod halenkou tílko, tamhle kousek je louže.

Jarmila se rozhlédla, jako by tu bylo víc očí, než měla veverka na smrku vedle a pár desítek zástupců říše hmyzu. Rychle porozpínala knoflíky, stáhla spodní prádlo, dolezla k louži. Chladivý obklad hned trochu ulevil, po stáhnutí bolest přešla do kategorie snesitelných. Odtáhla se na travnatou vyvýšeninu nad lesní cestou. Byla rozrytá velkými koly poměrně nedávno. Třeba bude mít štěstí? Ne, raději ne...

Pozdě. Zaslechla auto, zároveň se nad ní něco mihnulo ve větvích. Veverka? Ano, vykoukla a Jarmila ji mohla zafixovat pohledem. Ufff, na veverku ještě stačí, může se hodit. Auto jelo nějak drsně, byly slyšet lámající se větve. Nevyznala se v tom, ale bylo to cosi většího.

Pomaličku se vsunula za strom, po paměti si prošla, že nemá výrazně barevné oblečení. Jen pestrou tašku. Honem ji zasunula mezi kořeny stromu.

Auto se objevilo vpravo vepředu, přijíždělo lesem. Nechápala to, vždyť je tu místy docela hustý les? Sjelo na cestu, odkud se právě uklidila. Možná by ji nestačili zahlédnout... Rozeznala dva muže, jednoho s puškou a ve střehu. Vycítila z nich lov a potřebu zabíjet. Nic víc, ani nenávisť, nadšení, pusto prázdno. Soustředila se na veverku, vší silou ji nutila přeskočit ve správnou chvíli.

Už cítila, že se chystá... Zbytek musela nechat na ní. Práskl výstřel, ale nic na zem nedopadlo. Holka to stihla, ulevilo se Jarmile. Auto přejelo kolem a zabíječi byli pryč. Mohla se nadechnout. Pokud tady nebudou další, tihle za chvíli vyjedou na asfaltku a budou se nejspíš divit, co blbnou. I kdyby ji zabili, nevěřili by tomu.

Páni! Kdo dokáže ovládnout lidi až tak neúprosně a silně? Ona stačí maximálně na králíka a to ještě musí tvorečkům ponechat dostatek prostoru pro vlastní rozhodnutí. Vzpomínala se pomalu. Lovci ji

hrozně vyděsili, byli jako z jiného světa, času, živočišného druhu. Brrr. Jarmila zároveň s mrazením v zádech koukala po okolí a už hledala vhodný klacek jako berlu.

Nemohla tu zůstat dlouho, mohla by se přece jenom nějak opakovat podivná náhoda a skutečně změnit na nehodu, při Jarmilině smůle smrtelnou. Pomalu přelezla k suché větvi, která vypadala docela slibně. Zkusila vstát. To si tedy dala! Ale smůla, ještě tak tři sta metrů nejméně zbývá.

Jarmila s každým krokem, který se jí signálem pochroumaného kotníku zařezával do mozku, zoufale zkoušela přemýšlet. Je pořád tady, ale evidentně ohrožená. Co jí to napadlo, jít koukat na rostliny? Kam dala hlavu? Určitě si je lidi sbírali v různé roční i denní doby, na mnoha místech... Jak to, že se najednou upnula na TAKOVOU blbost a hovadinu?!

Jediný zdroj nebezpečí, který Jarmile připadl na mysl, byl zároveň nereálný. Nebo se mýlí? Mohla by tohle provést Marie Stinglová? Mohla by natolik vyžrát a vycvičit se? O schopnostech dálkové telepatie Jarmila ve své domovině slýchala docela málo. Agenti byli vybaveni pouze možnostmi její úrovně, zbytek prý patří do legend a ještě k tomu zveličených. Dobrá, možná ta babča ovládá lidi. Ale co když jí navíc podsunula myšlenku na cestu lesem?! Fuj, to snad ne... Ale mohlo by to být. Jarmila si rázem připadala příšerně.

Ono je hezké, namlouvat si, že je tu někdo silnější a s fígly, jaké se nevidají, ale sebevědomí to nijak nezvedne. Do háje! Takže právě potkala legendu s pěkně vražednou náturou. Zblbla našince a potom jen tak, docela hravě, dokázala ovládnout najednou dva lidi, dočista

přemáznout jejich vědomí a nacpat je lovem a zabíjením! Tomu se říká formát. Nebo mistrovství.

Jarmile skoro vyrazilo dech poznání, že se s ní Stinglová zřejmě rozhodla bojovat na život a na smrt. Nebo ji pouze zabít, odměst z cesty - a umírat si tiše dál. Proč ale? Jaký to má smysl? Copak by ji zrovna začátečnická Jarmila mohla nějak ohrozit? Nanejvýš štvát, rozčilovat, to ano. Nebo se ocitla někde sakra blízko něčeho důležitého.

Hm, Magenbitteru?

Ještě tak pochopit, o co přesně té babě mizerné jde. Funguje snad tady někde člověk, co má recept na likér a je schopný nechávat Stinglové použitou rostlinnou směs po vyluhování? Možná se díky tomu elixíru života dokázala skrytě regenerovat a klame tělem, potvora. Ti ovládnutí chlapi by tomu nasvědčovali...

*

Jarmila se dobelhala docela daleko. Zrovna klackem zkoušela pevnost kluzkých prken lávky nad příkopem, když zase uslyšela auto. No je tohle možný?! Kdo by mohl dokázat lidem ovládat tak dlouho? Na to aby už byla snad i nějaká technika, i když si Jarmila naprosto nedovedla představit, na jakém základě by mohla fungovat. Ostatně právě proto jí osobně tenhle svět docela vyhovoval. Měla hodně výhrad ke zdejšímu životu, ale spousta původních, přírodních zákonitostí v životě lidí ji doslova okouzlovala na každém kroku. Nebyl to výlet pouze na jakýsi nižší stupeň vývoje, ale zároveň tu mají hodně věcí posunutých, možná docela nadějných.

Zatímco jiní se na kurzu šklebili, že mají vlézt do něčí kůže v naprosto primitivní společnosti, Jarmila byla spokojená. Nadšená úkolem v báječném přírodním prostředí. Byla to ohromná čest, zachraňovat

budoucnost svého světa, své příkladné domoviny, ale Jarmila hned od počátku cítila, jak je navíc máznutá náramným příjemnem. Kdykoliv jí bylo úzko, pomáhaly jí dvě věci: vzpomněla si na úžasné osobní setkání se dvěma Oberony a potěšila se pohledem na jakoukoliv rostlinu, co si tady roste jenom tak.

Jarmila je nepochybně přesně taková, jaký má průzkumník být: Zapálená a oddaná, po několika měsících patřičně zoufalá z toho, jak přešlapuje na místě. Snad proto dostala pokyn odpočívat a procvičovat své interpersonální a komunikační dovednosti, dokud nebude znovu aktivována. Hm, stejně si nedala pokoj a nadšeně se vrhla po nové stopě. Čmouchala a nikomu nic neřekla, až si dnes na báječně drsném přírodním místě zchromila nohu. Teď aby se klidila z cesty rozdivočelému autu. Tím by se taky neměla chlubit, protože za jakékoliv přestupky proti řádu se nemilosrdně stahuje z průzkumu. Což Jarmila nechce. Tudíž je na všechno úplně sama.

*

Nerozmýšlela se dlouho, seskočila z mostku na zdravou nohu. Uprostřed potoka zapadla nad kotník do studené a docela prudké vody, ale druhé noze to pomohlo. Je to hnusná a odporná záležitost, potácet se v botách, plných vody. Snažit se nedotýkat břehů, nenechat žádnou stopu. Uff, měla štěstí. Odlezla za ohyb a nějaké houští dřív, než se ti borci přiblížili. Pořád byli prázdní. Takže loví dál.

Jarmila se bála i nadechnout. Napadlo ji poohlédnout se po nějakém živočichovi, ale nablízku viděla jenom straku. Ten pták by mohl být chytrý aspoň jako veverka předtím... Soustředila se, nechala straku přelétat mezi stromy a potom s křikem vylétnout nad křoví tak daleko odtud, kam dokázala straku navést. Auto zastavilo, couvlo, odjelo

směrem ke strace. Holka zlodějská to skutečně zvládla tak, jako kdyby ji cosi velkého vyrušilo.

Dvakrát, to už je velmi vážně míněný hon! Co bude teď? Zase tahle dvojka, nebo někdo další, pokusí se ji dostat ještě na silnici? Hm, tam by to bylo velmi jednoduché, na nějakou civilizaci nebo svědky se v takové situaci nemůže spoléhat. Oni mají svůj cíl a lov, jestli potom budou usvědčeni, to je v danou chvíli ani nenapadá. Jarmila může jenom doufat, že se nějak dostane domů.

Už radši nepočítala s časovým omezením vlivu na ty chlapy. Nebylo vůbec takové, jak se učila, takže si nemůže ani spřádat útěchy o tom, že dvojnásobek či trojnásobek nějaké doby výkon Stinglové přece jenom překročit nemůže. Baba jedna nenápadná! Takže do třetice.

Popřemýšlela, kudy projde chodec plazivec jako ona, kudy naopak neprojede terénní vůz – a byla to bída. Zdejší les znala dobře právě kolem cesty, šla tudy už nejmíň pětkrát každým směrem. Za mostkem přes potoční rýhu začínaly široké nerozježděné cesty, na které občas neváhal zajet ani drzý houbař s obyčejným osobákem. Vlevo je vysoký smrkový les, docela hustý a temný, jenže se spoustou suchých větví. Tam jenom vydechne a prasknutí větvičky ji zradí. Vpravo je řídký, místy borový les, díky náletům smíšený. Spousta keřů, jenže s křehkými větvemi, které terénní auto projede hladčeji, než by se zdálo. Pokud ale dokáže přeběhnout nepozorovaně rozcestí mezi lesy a překoná terén s vývraty nad silnicí?

Problém je s přeběhnutím. Pošramocená noha zatím po dlouhé chladné lázni dělala, že neexistuje, druhá nestydatě zábla. Jarmila přešlápla. Stáhla to dobře, pár kroků celkem tiše udělá, potom se bude utěšovat, že si sprostě zanádvává a zakleje až doma. Hm, to by šlo.

Auto se pořád vzdalovalo, nesměla riskovat a čekat. Prošla potokem dolů k místu, které nebylo tak příkré, vylezla nahoru a dokonce měla tolik duchapřítomnosti, že na to mokré a rozedrané místo hodila polosuchou smrkovou větev, která se tu povalovala. Vykročila se zaťatými zuby, ale nebylo to tak hrozné. Šla rychle, nejdřív smíšeným lesem za křovisky až k druhému ohybu cesty, potom vstoupila do smrkové tmy. Chvilí trvalo, než byla schopná vyhnout se většině suchých větví, ale na pomoc jí přišel vítr v korunách stromů. Les najednou šuměl tak hlasitě, že Jarmila začala věřit ve šťastný konec svého putování.

Jenže výhoda její znamenala i výhodu jejich. Auto tentokrát zaslechla na poslední chvíli. Bez rozmýšlení šla k zemi a teprve tam si uvědomila, že ji směrem od cesty nekryje žádná hromada starých větví ani terénní vlna. Mohla jediné: pomocí hole na sebe nahrnout co nejvíc starého jehličí. Nebo snad stihne udělat alespoň malý důlek? Přece jen měla trochu víc štěstí, než lovci. Nebyly tu kořeny ani praskající zrádkyně, tiše si vyhloubila důlek a sklouzla tam. Nahrnout na sebe vyhrabanou prst bylo už dílem okamžiku a vítězná drzost, protože auto se právě objevilo na dohled.

Minulo ji až k rozcestí, kde zastavovalo a znovu se rozjíždělo, jako kdyby lovci přesně odhadli, kudy se rozhodla uniknout. Jarmile nezbylo, než pokračovat v zahrabávání. Musela snést šmejdění bůhvíkolika brouků, larev i mravenců, ale pořád mohla být vysoce vděčná za to, že sebou neplácla přímo do mraveniště. Naštěstí měla dlouhé rukávy a nohavice, horší byl krk, ruce a hlava. Snad nevyskočí a nezačne ječet, až se lovci přiblíží...

Na cestu vylezly čtyři srny. Vlastně stádečko srn se srncem, teď rozeznala parůžky. Srnec hleděl k lovcům, srny okouněly. Cítily Jarmilu,

ale nevadila jim. Práskl výstřel, srnec padl. Srny se rozeběhly do stran, jedna prolétla kolem d'olíku. Jarmila musela vydržet na místě. Lovci přijeli, vyskákali, zručně srnce vyvrhli, vytáhli igelitový pytel, strčili do něj úlovek a rychle odjeli pryč. Zůstal po nich jen mihotavý dojem uspokojení.

*

Nevěřila, že by to tím skončilo, ale už se neukázali. Noha zase přišla k sobě, dlouhé ležení v jedné poloze Jarmile vůbec nesvědčilo. Když se dvakrát marně pokusila vstát, málem se rozbřečela. Už jí to bylo všechno jedno. I mravenci, kteří zkoušeli vlézt do nosu a pusy. Vlastně ti ne, prskala a smrkala jako o závod. Zatracená mise, Stinglová a všechny ty kejkle s vrahouny! Chtěla jenom dojít domů. Vydala se po cestě, prodrala mlázím u plotu prvního baráku za lesem, dolezla k silnici a odtud až k domku, kde žila.

Vypadala strašně, ale naštěstí doma nebyla ani matka, ani mladší sestra Jarmily Kráslové. Když si v koupelně se sykotem převázala nohu elastickým obinadlem, podívala se do zrcadla a přemýšlela, co vlastně znamená tohle hostování se vším všudy. Je závislá na organismu, do něhož vstoupila. Zemře s ním, pokud si nedá pozor. Nahradila původní Jarmilu, která umírala po nějaké nehodě. Shrábla ještě poslední střípky vzpomínek své hostitelky, aby lépe vklouzla do nové kůže. Zbytek zvládla díky pozorování rodiny těsně před vstupem do organismu a plynule navázala na kurz zdejšího života.

Vlastně dost dobře netušila, jak se celý přenos děje. Pokud měla Jarmila Kráslová poničený mozek, muselo dojít k nějakému fyzickému spojení obou jedinců. Jak ji potom ale dostanou zpátky? Co přesně

žádali rebelové? Nějaké záruky? Ponechání schopností, jaké dnes Jarmilu ohrozily?

Bylo to příliš mnoho otázek na jednu strašlivě unavenou ženskou, která si s sebou mimo uvědomění o původu a úkolu nepřinesla nic víc, ani svoje původní jméno. Uklidila po sobě koupelnu a odelhala se do postele. Měla veškeré existence tak akorát po krk. Ráno vstává do práce a musí dělat jako šroub, jsou uzávěrky měsíce.

*

Za Stinglovou na čtyřku dalšího dne radši nešla. Původně se nechtěla ani chlubit svou pochroumanou nohou, ale oku sestry vrchní naprosto nic neuniklo. Tak byla Jarmila za hrdinku práce. Pilně uzavírala předpisy a úhrady, dokud k ní do kanclu nevešla vrchní Věra.

„Teda, řeknu ti, Jarko, dneska je všechno podělaným navrch. Vlastně od včerejška. Představ si, že jsem pořád měla pocit, že dneska vůbec neprijdeš. Nejspíš se mi to nějak popletlo. Večer se ozvala Zdena, že noční dokončí s teplotou, ale zítra neví, jak dopadne s ranní. Teď volala pro změnu Pavlína, že ji to chytlo taky. Jen během včerejška lehlo sedm lidí, asi nějaká chřipka. Ale je divné, že v tuhle dobu, když epidemie nehrozí?“

Jarmilu něco d'oblo, letmý nápad:

„Doufám, že to není nic vážného? Máme pár oslabených lidí, tak aby...“

„Ne, to naštěstí nehrozí. Třeba paní Stinglová je zatím v pohodě. Je trochu unavená, ale bez příznaků. Hele, jak ses včera dostala domů?“

„No, vzala jsem to kousek lesem a po silnici. Byl moc hezký den...“

„S tím opatrně. Copak jsi neslyšela o pytlácích?“

Jarmila povytáhla obočí a čekala, co se ještě dozví.

„Dělala tady Marta Pištějová, ale před rokem ji střelili do nohy. Řeknu ti, ta měla pořádnou smůlu! Jen se vybráborala z encefalitidy a vrátila se do práce, už ji nějaký pytlák postřelil, když byla na houbách. Takový hajzly bych poslala sedět na doživotí! Nojo, on to bude přesně rok, možná skoro na den!“

„Nějaký? Copak toho pytláka nevypátrali podle nábojnice a tak?“

„V tom se nevyznám, ale snad ani žádnou nábojnici nenašli a kulka prolítla skrz. To víš, v lese něco hledej, když se chudák holka odplazila na cestu a začalo pršet. Málem vykrvácela, něco se jí dostalo do rány, nohu jí museli vzít... Fuj, radši nemyslet.“

*

Jarmila tedy našla stopu kolegyně, která zkřížila Stinglové cestu před ní. Zatím se k ní nemohla dostat, dotyčná Marta zůstala v léčebně. Byla to tedy náhoda, že musela nastoupit právě sem, nebo ji nasadili schválně? Vtírala se hloupá myšlenka, že možná slouží jako návnada, že přijde nějaký likvidátor. I o tom se šeptalo. Když prý má někdo průšvih mimo čas přepravy... Radši nemyslet, Jarmila radši zašla za sestrami. Nedalo moc práce u kafe zjistit, že sama paní Stinglová je chudák, už jednou tady byla na umření. Nadřa zavzpomínala:

„Jojo, skákaly jsme kolem Stinglový a přitom nečekaně odešla ze šestky babička Tunklová, taková milá a šikovná paní. Jenže když začalo zlobit srdíčko, byla to jen otázka času. Tolik se s Maruškou přátelila, že jsme myslely, že si ji vezme s sebou. Pamatujete, holky, jak nás to všechny vzalo?“

Vida, takže původně to mohla být paní Tunklová. Bude dobré zkusit se dostat do archívu. Rebelka, která musela honem přelézt do Stinglové, asi neměla moc času a na výběr. Proto nemohla ovlivnit zářivou barvu duhovek. Ale je dobrá, jestliže cosi takového dokázala! Má snad k dispozici utajenou techniku? Nesmysl. Nebo opravdu našla přístup k elixíru? Pokud by byla jedním z těch dvou ztracených členů první objevitelské výpravy, snad.

Druhá věc, která Jarmilu během klábosení napadla, byla souvislost s podivnou epidemií. Nesměle se zeptala, zda budou nějaká opatření, aby se nemoc nešířila. Vrchní si povzdechla, že zatím ne, leda by ještě zítra někdo onemocněl nebo se lidi zhoršili. Takhle to spíš vypadá na něco místního, ale těžko říct, jak a proč. Staří lidé jsou tak křehcí! Paní Stinglová by to ale taky mohla chytit, vždyť Vlastička Tůmová jí tam nesla noviny a pan Žáček se prý byl pochlubit těmi svými křížovkami. Oběma je od večera špatně.

Jarmila soucitně pokyvovala hlavou. To by bylo mrzuté, kdyby se paní Marušce nějak přitížilo! Naďa rezolutně prohlásila, že svou kmenovou Marušku Stinglovic určitě ochrání.

„Řeknu to Věře. Měl by se vyhlásit zákaz návštěv na pokojích, když nevíme, co to je.“

A bylo to. Jarmila se spokojeně napila vystydlé žbrundy a odkulhala na svoje místo. Stinglová je odříznutá od lidí. U personálu stačí zvednout hladinu rozrušení, v okolních pokojích nelad ve vztazích a rebelka žádné další síly nenačerpá. Bylo naprosto jasné, k čemu včera došlo, i když si Jarmila připadala jako ve fantastickém snu. Pokud se nemýlila – a měla velice mrazivé tušení, že ani náhodou – tak tady narazila na schopnosti,

o jakých se dozvěděla na akademii pouze jako o záležitostech navýsost teoretických.

Ano, samozřejmě, že lze udržovat kondici zapůjčeného těla pomocí psychoenergetických sběrů z okolí. Logicky najednou vyplývá i fakt, že někteří jedinci dokážou díky cvičení ovlivnit chování lidí kolem sebe, přivolat si je a uložit jednoduchý úkon, provedený dokonce i na hranici jejich odmítnutí. Proto ti lovci mohli při své adrenalinové akci přijmout i lov na „člověka“.

Jenže schopnost doplnit své síly po takovém telepatickém nebo hypnotickém výkonu, to už je čiročirá scifi. Jak to, že to tu nějak probíhá a existuje? Co to je za moc, která dokáže řídit lovce brzy po ovlivnění Jarmily?! To už se vymyká všemu. Nebo si to alespoň Jarmila dodneška myslela.

Muselo se to nutně projevit na okolí, vždyť energie podléhá stejným fyzikálním zákonům všude ve vesmíru. Stinglová tedy oslabila každého, kdo k ní vešel s dobrým úmyslem, včetně sester Zdeny a Pavlíny. Bylo jí jedno, že svým zdejšími „přátelům“ přivodí vážné zdravotní problémy. Vždyť chudák paní Tůmová ani nemůže z postele! Ta mrcha rebelantská si přitom klidně odpočívá na posteli jako pavouk v síti a bezohledně vycucne každého, kdo se dá. Klidně až na dno, to je – pro to snad ani není slov!

Odstřihnutí od zdrojů by mělo rebelce vzít šance na zesílení. Vyhladovět ji, tasemnici jednu. A přes nesoulad a dokonce zloby a vzteklé výbuchy v okolí potom nedokáže nasbírat ani to málo běžné úrody, co dosud stačilo k údržbě stavu. Ano, tak přesně to Jarmila udělá. Musí udělat, protože Stinglová už dokonce zabíjí i své vlastní... našince. A to je už opravdu vrchol.

*

Nešla za ní. Nechtěla, aby rebelka znovu něco vytáhla z její mysli. Přece ji už jednou ovládla, předvedla svou moc, když Jarmile přímo v pokoji nastrčila „překážku“ k zakopnutí. Možná to byla pastička, protože Jarmila vypadla ze soustředění a vpustila si jí tím do hlavy. Mohla to ale tušit? Nebo jak byla vyslaná do lesa, jako jehně na porážku. Zatraceně! Kdepak, Jarmila nesmí dopustit, aby zase skákala, jak Stinglová píská. Osnovala tedy drobné nevraživosti a nenálady v domově, naoko vlídným slovem lidičky těšila, přitom v nich násobila vnitřní neklid. Šlo to tak hladce, až jí jímalala závrať a strach.

Jenže když se nejstarší obyvatel rozkřičel na chodbě, že se nehodlá koupat, protože zkrátka nechce, dostala o něj strach. Ve třidevadesáti může být rozrušení dědy Vršného skoro neúnosné. Přitom ale zrovna otázky koupání a převlékání byly tak báječně nosné! Dávaly u pánů prostoru k negativním projevům dost a dost každý den. Děvčata z personálu nedokázala nikomu náladu zvedat, když byla sama značně otrávená. Vrchní je pérovala stále ostřeji. Všechno kamarádství šlo stranou, ostře napomínala bývalou spolužačku stejně, jako uklízečku nebo studentku brigádnici. Na jejich diplomacii prý záleží, aby už konečně po měsíci pana Novotného přiměly vlézt aspoň pod sprchu. A všechno hodily do pračky.

Pan Koutecký měl zase jiný problém: Kdysi zelené triko s nápisem Bohemiansa bílým klokanem od dcery. Byly na něm sice vidět veškeré obědy a několik snídaní za posledních čtrnáct dní, ale zrovna se kopou zápasy a tak tričko nemůže jít do pračky. To by Bohemka prohrála, to je snad jasné, ne? Nadával sprostě nebo

alespoň špačkoval při každém pochodu kolem koupelny, takže jeho vrčením rezonovaly i dveře od čtyřky.

Paní Bártlová na pětce si začala stěžovat kvůli oběma hluchým babičkám, že strašlivě moc křičí a že s nimi nechce na pokoji být. A že jí personál šidí, protože je negramotná. Měli by aspoň její postel otočit tak, že na ty báby hluché nebude koukat!

Přidaly se dopady oslabení lidiček a nezadržitelně nabíraly na síle: Paní Tůmová musela do nemocnice a čtyři další dostali antibiotika, když jim vzplály silné infekce. Bolavé klouby lidem nedovolovaly spát. Těm nejslabším pukala kůže a hrozily dekubity. Vrchní už řádila jako tajfun, hlídala polohování a masáže, ale všechno marné. Lidé se jim horšili přímo pod rukama.

Stinglová sice prý slábla, ale dvakrát to znát nebylo. Sestry už se vlekly na pokraji vyčerpání, tři sloužily se slabou teplotou a bály se to dát před vrchní najevo. Ostatní holky dělaly od nevidím do nevidím, navíc by ony samy měly malou výplatu, když se nemocenská zpočátku neplatí.

Každý den se Jarmile zatočila hlava, každý den se v ní několikrát vzdula panika. Jentaktak, že nebláznila hrůzou z jakéhokoliv temného kouta, z aut, projíždějících kolem domku. Nedalo se to ovládnout, srdce bušovalo jako o závod. Jenže Jarmila věděla, že jí právě tím rebelka posílá pozdrav a zkouší mučit. Otáčela se hned směrem k ní, polohlasně se uklidňovala a setřásávala strach. Padaly na ni dokonce pochyby o jejím úkolu, o průzkumu a hledání likéru. Určitě jí právě Stinglová opakovaně nejmíň čtyřikrát poslala výsměšnou otázku, zda se už vůbec někdy někdo odtud dostal domů.

Přesto Jarmila nepolevila. Nemohla. Právě kvůli chudákovi dobrotisku Vlastičce Tůmové a všem, které Stinglová zkoušela vyždímat ze životní

síly. Musela ji odstříhnout ode všech, na kterých už zoufale, naprosto bezohledně parazitovala.

Kupodivu déle, než pět dní, nepřišli ani ti její náboženští přátelé. Jarmila doufala, že jim to vydrží. Jsou mladí, dobili by ji. Stinglová teď nepohrdne ničím. Hodinu po hodině se Jarmila přesouvala každým dnem, strašlivě vyčerpaná. Každé ráno se jí třásly prsty rozčilením a strachem, jestli v návštěvní knize nenajde zápis o lidech z rebelčiny komunity. Přitom se snažila působit energicky, neboť se za ní otáčely pohledy všech lidí. Na setkání jim rozdávala úsměvy, pozornosti a pohlazení. Neutrální, jen symbolická, vždyť byli slabí oni i ona.

*

V pátek večer Jarmile sevřela srdce tak strašlivá úzkost, že musela odejít od televize ven, na vzduch. Zase jí dupala mozkem hrůza, že se odtud nikdy nedostane domů. Že zůstane uvězněná v tomhle lidském těle, nepřilíš hezkém i na zdejší poměry. Nebyla nic extra doma, tady je to ještě horší. Určitě nezvládne sehnat ani partnera k páření. Páni, co jí to leze na mozek? Vždyť na takové věci nepomyslela ani náhodou? Vší silou se přinutila k soustředění a dvakrát se zhluboka nadechla. Ta baba ji chce mučit z takové dálky? Ne, to se jí nepovede!

„No a co?! Jsem tady. Pokud to jen trochu půjde, budu plnit, co mám. Ty se svými schopnostmi jsi tady taky zůstala, takže to není nic hrozného. I kdyby mi naši Oberoni lhali, přijmu to. Slyšíš?! Budu tady i pro celý náš barák, co jsi ty vysávala!“

Tíha ustoupila jenom trochu. Dovolila Jarmile bolavě dýchat a ploužit se domem jako s nákladem na zádech. Matka ji starostlivě pozorovala, jestli také nechytla tu divnou nemoc z domova. Jarmila pokrčila rameny.

Už chtěla jenom spát a děsila se ranního vstávání. Tady bylo dost práce i o víkendu... Snad na ni Stinglová nic dalšího nevymyslí.

Devátý den po vyvrknutí nohy, v neděli, najednou Jarmila věděla: Je konec. Klid, který se v ní rozhostil, prý přichází jako poslední signál od našince, zanikajícího v lidském těle. Nese s sebou pečeť toho, kdo opustil tento svět a ten domovský již nikdy nespátří. Pohlédla na hodiny. Tři odpoledne. Tak jsi už dobojovala?

Ticho, naplněné mírem, za hodinu doplnil vůz pohřební služby, jedoucí po na výpadovce. Odvážel tělo staré paní s úžasně modrýma očima. Zároveň rebelku, která ovládala víc, než by chtěla Jarmila vědět. Bylo zvláštní narovnat se, volně dýchat, věřit na zítřek. Snad by to konečně přece jen měla hlásit. Ne. Vždyť nemá jediný důkaz. Hm, lepší je o všem pomlčet. Musela by zpátky hned teď, ale jestli najde stopy hranického Magenbitteru, bude to mnohem důležitější. A on tu někde bude, na to by právě dneska vsadila krk.

Hlavně, že se do malého domova důchodců vrátí klid. Vyslala tím směrem své přání a zároveň se trpce usmála. Ona že vyslala nějaké přání? I kdyby si stokrát představila Tůmovou, Žáčka, Bártlovou, Novotného, Kouteckého, Vršného... Hm, dědeček se už nebude zbytečně a nebezpečně čílit... Jo, to by bylo hezké, jenže: Jarmila zvládne nanejvýš ovlivnit ptáka nebo veverky a myši, jasné? Není žádná kouzelnice ani dobrá víla ze zdejších pohádek. Jenom trochu ztracená průzkumnice, která se dotkla děsivých tajemství a nebezpečí. Vzdychna si a doufala, že se na tohle pondělí konečně dobře vyspí.

Ráno ještě ani nezapnula počítač a kdosi pomaličku klepal hůlkou po chodbě, směrem k její kanceláři. Staříčkový pan Vršný zaťukal na futra a v otevřených dveřích rozpačitě přešlápl.

„Dobrý, opravdu dobrý den vám přeju,“ váhal a pomrkával opravdu dojemně. „Já se vám, Jarmilko, přišel omluvit. Já vám byl tak hloupě rozčilený, že jsem i vás určitě urazil. Nezlobte se na mne, prosím. To víte, jsem už takový starý, někdy se neovládnu... Podívejte, i oholený jsem! A ještě jednou dobré ráno přeju. A hodně zdraví a pěkný den! A že se nezlobíte, že ne, to víte, mám svýmouchy, ale moc mě to mrzelo...“

Usmála se na něj, vykročila mu vstříc. Podávala ruku a uvědomila si, že opravdu vyšla, nekulhala. Samozřejmě, že ne. Protože s takovým milým pozdravem by jí i zlomenina srostla. Stiskla pevně tu vrásčitou ruku a cítila se ještě líp. Bude jí tu hezky, teď to jistojistě věděla. Klidně navždycky.

2. Ať si to vyžere

Marie Stinglová otočila hlavu a zadívala se na dveře, kterými odešly ty dvě. Nová sociální pracovnice, to zrovna! Číselo to z ní na sto honů. Přišla, aby prošmejdila kraj. Už druhá v podezřele krátkém čase, to nemůže být náhoda. Našli stopu, parchanti. V tak nepříjemnou dobu!

Helmut bude mít připravenou substanci na přenos teprve za měsíc. Pokud se mu ovšem povede získat včas základní materiál. Zatím nebyl schopen se k němu dostat a minule nestačil analyzovat všechny složky. Ne, Marie už nebude riskovat přenos do nějakého zdejšího oslabeného těla, které se nedokáže bránit!

Jenže ani při úvahách o vhodném pokračování Marie nenachází nikoho, o koho by stála. Vhodný objekt široko daleko žádný a opotřebení organismu staré Stinglové se již nedá zastavit. Nouzové využití devadesátileté ženské skutečně nebyl nejlepší nápad. Duhovky zrádně

reagují na zhoršování metabolismu a zrovna do toho musí přijít ta slídička. Mrzutá věc!

„Jak vám je, babi? Nesu vám ukázat noviny, je v nich miminko od paní Hruběšový. Moc hezounká holčička je to,“ přihnala se do pokoje kaštanově obarvená Vlasta Tůmová. Sama byla ze sedmi dětí, pět jich vychovala, o bandu jejich harantů se starávala o prázdninách, ale jak ji kleplo, šoupli ji do eldeenky náramně se drbali za ušima, že přežila, protože domek zatím prodali. Bohužel ho po smrti manžela přepsala na syna. Marie Stinglová ukázala prstem na jednu fotografii.

„Vy máte oko! Jasně, že to je ona. Sára Hruběšová, tři kila deset, padesát jedna centimetrů. To je ale cvalíček! Určitě ji sem přivezou ukázat. Dneska jsem vozila tu malou od naší uklízečky, půjčili mi kočárek!“

Stinglová jí potěšeně stiskla ruku. Ukázala na hrnek s čajem, ochotná Vlasta hned podala pití a podepřela ji. Konečně se Stinglová zmohla na pár slov:

„Ty jsi taková dobrá víla, vid’?“

„To víte, babi. Dokud je to takhle malý a sladký, život bych za každá dala! Možná toho bylo moc... tady se podívejte na Blesk, já si ho pak vezmu.“

Nechala jí tady svou milovanou drbnu a utekla. To se stává, když jeden potřebuje posílit a bere si najednou z jednoho zdroje moc. Stinglová vzdychla. Potřebovala by víc mezi lidí a ne tyhle starosti se špiclem. Bohužel jí netečnost nepomáhala. Nebylo možné vrchní vysvětlit, že každé setkání s tou její „Jarmilkou“ Marii značně vysiluje. Že je to tvrdý a nesmlouvavý nepřítel, který mohl kdykoliv ohrozit křehkou schránku. Pochopila by ta starostlivá vrchní, co na tvrdohlavou babku

přivedla i ředitelku, že sem v osobě nové sociálky dostaly možná dokonce lovce rebelů?!

Ovšem, Stinglová se poddala rozumným domluvám, začala na tu mrchu reagovat. Jenom čekala, kdy se odkope – a hned to tady měla. Líbezná, nenápadná, jakoby naivní. Co si o sobě myslí? Že se jí každý sám odhalí a vleze pod její kudlu?! Nechala ji žvanit o Oberonech. Pchá, moudří Oberoni! Ta fanatička ví houbeles, co jsou zač. Že jsou pro ně ostatní pouhými červy k využití a k zašlápnutí. Oberoni jsou celí diví po elixíru života, mládí a plodnosti, samozřejmě, že ano. Kdo by taky nebyl?!

Tak jako Marie, už dávno před ní objevili Oberoni princip nekonečně prodlužovaného života. Nechtějí se dělit, neřádi, proto předstírají nutnost dalších průzkumů a hledání zázraku. Přitom právě jejich technologie tam doma musí být schopna bez problémů synteticky vyrobit a nahradit většinu účinných látek. Přinejmenším právě pro obnovení plodnosti a zatraceně dobrou regeneraci organismu. I když těch takřka sta procent nedosáhnou, na to je nutná trest'.

Nejzrůdnější věc, kterou Marie Oberonům však nikdy neodpustí, to je přelézání do mladších a mladších těl. Všem namluvili pohádku o zbytkovém množství suroviny pro elixír, jenže právě Marie se setkala s jedním z objevitelů, kteří posílali Oberonům zásilky opakovaně. Dokud je z likérky nevyhnali jako podezřelé živly.

Je snad něco odpornějšího, než vyhlédnutí si těla a vytěsnění původních osobností?! Vždyť i ty nekvalitní osobnosti lidské mohou být střídány ohleduplně, když z nich život prchá. Oberoni souhlasili s etickým postupem. Ano, agenti ať jsou ohleduplní a etičtí v cizích světech, Oberoni jsou sami vlastně fašouni pro vlastní rasu. Nadlidi, jen

z titulu vlastního společenství a uchvácení moci. Pro přežení do jiného těla si Oberon ohledně hostitele humánně pomůže. Navíc je to praktické a hospodárné, tohle dokázali dělat už dřív na bázi svých původních hormonů, s podporou techniky.

Oberoni páchají hnusné, odporné zločiny proti vlastní rase, ve jménu věčné moci hrstky vyvolených. Marie to ví, Oberoni to vědí.

Bohužel Oberoni již skoro čtyřicet zdejších roků vědí také to, že nynější Marie ví. Ani se jí nepodařilo najít toho zrádného mizeru, který to na ni práskl. Ta mrcha zabijácká přesně na tohle narážela: Byli tehdy čtyři, kdo společně došli k tomuhle poznání. Čtyři znalci archiválií, náhodně shromáždění v jednom čase na malém prostoru jediné planety.

Chybička se vloudila.

„Dobrý den, paní Maruško,“ vstoupila další návštěva. Vrchní. Co ta může chtít? „Já jsem vás přišla o něco požádat.“

Marie přikývla a s přimhouřenýma očima naznačila, že si má vrchní Věra Kutáková sednout na židli. Ta přistoupila blíž a v rámci navození důvěry a otevřenosti pohládila Marii po paži. Ó, to bylo příjemné! Vrchní doslova přetéká energií a životem, ta ani nepostřehne, když předá spoustu své síly.

„Vím, že se vám stýská po Martině, ale ona odejít opravdu chtěla, musela kvůli dětem. Paní Jarmila tady musí dělat svou práci. My jsme rádi, že nastoupila. Chtěla jsem vás požádat, abyste to s ní ještě zkusila. Uděláte to pro mne?“

Už dvakrát tu byla spolu s tou mrchou záludnou, tak před ní Marie dělala jakoby nic. Jenže dneska by chtěla trochu moc, ne? Zvedla k ní oči a vrchní couvla. Bezděčně přitom polkla a možná si přišla nějaká zesláblá.

Určitě však ohromeně přežvykovala, co zaznělo v její hlavě: A proč bych měla, proboha?!

*

Přišli, celí stísnění. Vycítila to dřív, než otevřeli dveře. Něco jim zase nevyšlo. Donesli pouze likér, trest' se opět nepodařilo získat. Vždyť to už mělo být jisté?! Stiskla rty. Tohle je ale skupina! Před pětadvaceti roky měla s jinou skupinou dojem, že trojici, která jí sloužila, musí vybít pro neschopnost a nepoužitelnost. Teď se jí tedy dostalo ještě horšího nadělení...

Helmut rozpačitě klopil oči. Ovšem, cosi se událo jinak a Helmuta vůbec nenapadlo, že by mohl improvizovat. Samozřejmě by Marie vlastně ani nečekala, že by ho napadlo, jak pozměnit svůj původní plán. Ví, že Marii zbývají sotva týdny existence, takže je spolu s ostatními hrozně moc smutný a jeho nezdar upřímně zkrušil také všechny ostatní. Toť vše.

Marie zadržela hluboký povzdech, stáli tu všichni jako zmoklé slepice. Doufali, že jim udělí rozehřešení a určí, co bude dál. Někdy ji tím vysilovali hůř, než potměšilosti hluchého Plicky. Rozhodla se pro sladkou laskavost.

„Poslyšte, já přece nestojím o věčnost, nechci se v tomhle světě trápit a užírat jen proto, že se doma nikdo nedovede Oberonům vzepřít. Jde mi o vás, o moje přátele. O bezmocné mladší kolegy, krajany, mou jedinou rodinu! Žádný nemáte schopnosti, které by se daly rozvíjet.“

Olízla si rty a nechala si podat ovocnou šťávu. Trochu se jim rozsvítily oči, nejspíš čekali výčitky.

„Zradili vás, vyslali nepřipravené do zdejšího primitivního světa. Pochopte, že na vás číhá mnoho pastí. Nedávno se tady vyskytla další

agentka, dost chytrá mrcha. Tentokrát dělá sociálku. Cíleně provokuje, pohrává si... Nikdo z vás jí nechodte na oči, ke mně šla přímo. Ještě si není jistá, já ji dokážu zmátnout.“

Sice lhala, ale oni patřičně užasli.

„Jsi naše Oberona, udržíme tě při síle! Dovol nám zasáhnout,“ sklonil se k její ruce Helmut. Marie nad jeho hlavou pozorovala ostatní.

Karel, Anneliese, Jiřina, Hans, Lidka, všichni byli napjatí a vážní.

Všechny patálie musely stranou, chápali nutnost boje o přežití. Tak je to správné: kdyby jim řekla, ať tu ženskou zabijou, nedožila by dalšího dne. Potřebovali by jenom přesně vysvětlit, rozdělit úkoly, případně promyslet alternativy. Oberoni je nejspíš vybírali podle dost zvláštního klíče, sice jako inteligentní, jenže naprosto nesamostatné. Asi nechtěli, aby tu opravdu něco našli. Možná měli nevědomky mapovat terén a nadšeně hlásit nečekané kontakty, přitom nic netuše odhalovat právě rebely. Kdo ví, je nebezpečný. A ona už ví snad jediná... Naštěstí se jejich důvěry snadno zmocnila dřív, než pochopili, na koho narazili. Okouzčila je a získala, což bylo příjemné. Proč ne, měla v tom velmi, velmi dlouhou praxi. Usmála se znovu.

„Ne, nechte ji zatím být. Vždyť víte, co vás učím. Nepřítele je nutné dobře poznat a zjistit, co přesně hodlá dělat. Zabíjení přitáhne pozornost. Hansi, sleduješ tu mailovou schránku?“

Hans hned srovnal ramena a zatáhl břicho. Hbitě vychrlil zprávu, jako by se ji učil už několik dní nazpaměť:

„Od pokynu pro JK, že se má vrátit k matce, se objevily tři další pokyny pro oblast Děčínska a Beskyd. Odhaduji, že se nás netýkají. Prošel jsem také příchozí zprávy, hlášení o marném hledání receptů na elixír. Také

výzvy pro eliminovanou MP, aby se vrátila do naší oblasti a navázala spojení s JK. Ta se zatím nehlásila. Ehm, JK je opravdu ta nová tady?“

„Nejspíš ano, obsadila nějakou Jarmilu... Jistěže, vždyť její příjmení začíná káčkem. Dobrá práce, Hansi. Ale nepoužívej slovo eliminovaná. Ta mrcha je jen vystrnaděná z kraje a bezmocná. Bylo by vhodné ji dorazit, až se vrátí. Buďte opatrní, ať nikdo nezjistí, že používáte přístup, který jste od ní získali.“

„Bez obav, přístrojové vybavení jsme vyměnili a získali kompletní původní adresu. Oberono, kolik ti máme dovézt likéru? Posílí tě, i když má nízkou koncentraci.“

Miloučkový nazrzlý Hans! Ten občas nějaký záblesk schopností prokáže. Jednou jí už iniciativně dovezl alespoň Becherovku, když Helmut selhal s dodávkou Magenbitteru. Přikývla - a jako by tím spustila lavinu. Jiřina už celá netrpělivá třela dlaně o sebe, jak moc potřebovala vyslovit, co jí napadlo. Šlo o tak řídké okamžiky, že nebylo možné je nevychutnat.

„Oberono, co když využiješ jenom likéru, ale ve větším množství? Je tady tolik oslabených lidí, že by stačilo málo. U domova je silnice a oni chodí venku a... Šikovná nehoda, víš?“

Ticho by se dalo krájet. Jiřina se zářivě usmála a hrdě rozhlédla. Naprosto nic jí nedošlo. Marie přešla uznalým pohledem štíhlou blondýnčinu postavu a utvrdila se v tisíckrát ověřené skutečnosti, že jisté skutečnosti, ba přímé souvislosti zevních a vnitřních parametrů osobností platí napříč vesmírem.

„Jiřinko, máš smysl pro netradiční řešení, ale já OPRAVDU nehodlám přelézt do žádné hluché vozíčkářky ani poloslepého Plicky. Tato tělesná schránka je pořád ještě v lepším stavu, než kohokoliv z těch, které by mi tvoje řešení mohlo nabídnout.“

„Ale já myslela...“

„A já tě za to chválím, Jiřinko. Promýšlet méně tradiční a obvyklá řešení je velice chvályhodné. Helmute, když znáš dobu naložení bylin a teplotu, co kdybys použil nějakou nádobu, která teplo zachovává a tu čerstvě připravenou bylinnou směs prostě odebral hned teď, na začátku? Pouze by uzrála jinde a o víc by ses starat nemusel.“

Helmut pootevřel ústa. Byl ctěným lékárníkem na malém městě a naprosto si nedovedl představit, že by se dopustil zločinu. Sice by vešel do podniku ve vedlejší domě, do prostor svého přítele, ale nedovoleně. Je to už takový asimilovaný hlupáček, těch deset roků tady a kouzlo lidské rodiny se mu příliš zažralo pod kůži.

„Co kdyby ti pomohla Anneliese? Potřebuješ přece pečovatelku k manželčině matce. Anneliese by si mohla do Hofu zajet na pár dní... Není náhodou ještě nějaký ten letní kulturní festival?“

„To ano,“ přikyvoval nenadšeně Helmut. Marie se smílovala. „Dobrá, na takovou násilnější akci potřebuješ větší podporu. Díky té kultuře by ti mohli přijet na pomoc také Karel s Lidkou. A ty hlavně zjistíš, jak se dostat dovnitř, jak získat klíče a dáš ostatním vědět. Kdyby to nevyšlo, zůstanete sami, takže si opět nacvičíte samostatnější plánování akce. Tu Martu jste přece zvládli, že?“

Lhala jim. Kdyby nebylo toho parchanta Tunkla, kterého měla v předešlém těle za syna, moc by nepořídili. Karel ho vyhecoval na pytlácký výjezd, že jako potřebuje srnčí do hospody. Lidka zase Martinu vybídla ke společné cestě do lesa, kde se jako ztratila. Jenže zbytek, ten už oddřela Marie. Kdepak, nemusejí o Tunklovi nic přesnějšího vědět, bohatě stačí, že uctivě šoupou nohama i tak. Jen ať věří, že její jakoby syn z předešlého osídlení prostě střílí jako debil na všechno, co se hne.

Že ho Marie bezpečně ovládá stejně, jako vyholeného nácka, Tunklovabratrance, to ať zůstane výrobním tajemstvím. Už jen proto, že jednou, časem, se ti hajzlíci z povykání profláknou a děda Plicka se bude hodně škrabat pod čepicí. Ten určitě tuší, že mu milovaný gulášek z divočiny vnučka nevaří z králíků!

Tady v té díře je každý spřízněný s každým. I když Marie dávno nebyla Tunklová, spřízněnost zrovna s Plickovými jí dál hodně vadila. Možná i proto, že chudák Tunklová se od syna moc velkého zájmu nedočkala. Její syn navštěvoval právě Plicku a na vlastní mámu o dva pokoje dál srdečně kašlal. Marie si zahrála na malou spravedlnost: Tunklová pod jejím vedením přestala na sto tisících ukládat peníze a většinu z nich prosázela a prohýřila na různý způsob. Marie měla v každém těle ráda větrové bonbóny, ananasový kompot a pivo. To starý Plicka hned zavětril a začal Tunklové nadbíhat. Láska prý jako trám - ne, že by truchlil, když mu jeho milá umřela.

Tak, tak. Plicka měl utrum, Tunklová zasloužený klid a jen ten její synáček byl blahem bez sebe, když zjistil výši svého dědictví. Matčin popel ovšem nechal vysypat pod nějaký trávník. Bezohledné prevíty Marie vždycky nesnášela, uměli jí dělat problémy. Dali se využít pouze na jedno: aby udělali problém užitečný a sebe sami přitom strhli. Kdyby chlapec tušil, s jakou chutí ho tehdy Marie povzbudila k honu! Moment? To je nápad!

„Získám čas. Vy máte na plánování týden. Přijedete mi o tom vyprávět – stačí Lidka. Je sezóna, takže Karel musí dohlížet na hospodu. Helmute, ty Lidce doručíš tři další placatky Magenbitteru, musím si tím namazat i ty nešťastné nohy. Nezapomeňte na to mazání, ať přehluším pach likéru. A samozřejmě nikotinové tablety kvůli dechu a účinku.“

Helmut vytáhl ze zásuvky nočního stolku Bibli, otevřel ji a vyměnil prázdnou lahvičku ve výřezu za plnou. Zarazil se:

„Ale tři se sem nevejdou?“

Marie vesele blýskla očima:

„Jsem stará dáma a už smím všechno. Proč bych si nemohla dopřát nějaký ten rozmar? Hlavně přelep etikety a je to.“

*

Marie nenápadně sílila. Vyhověla vrchní a předstírala smíření se ztrátou oblíbené pracovnice a vstřícnost k nové tváři. Vždyť se svou devadesátkou tu byla jako královna. Milostivě udělovala audience, už tomu tak v duchu říkala. Té mrše to pochopitelně nestačilo, zase ji přicházela rušit. Marie se snažila nevnímat napomínání fanatičky a chválu Oberonů. O vyhovujícím dni si ji Marie vyzkoušela. Pobaveně pozorovala, jak Jarmila zakopla o neviditelnou překážku. Na okamžik se přitom trochu odkryla, vypadla z role, ale stejně byla dost silná na to, aby Marii nepustila pod svou předstíranou jednoduchost. Je nejspíš dost vycvičená, aby ve druhém sledu likvidovala. Ano, Ta první přece jenom nějak dala avízo a tahle ji zničí. Marie vyvodila logické závěry a vyděšeně uznala, že nesmí otálet. Musí se Jarmily zbavit, děj se co děj!

Naštěstí už tady měla objednanou zásobu likéru a mazání. Žvatlavá Vlasta Tůmová se během půlhodiny vyskytla právě tak příhodně šťastná z dalšího mimina, o jehož rodině měla jakousi představu, že Marie nemusela pranic odkládat. Posílila se od Vlasty a potom dosáhla na každého, kdo jenom prošel kolem dveří. Jedno pomáhalo druhému, síla se na ni nabalovala jako sníh na valící se kouli. Před druhou odpolední, prohloubila rozsah schopností natolik, že vysávala celý dům.

U fanatičky vycítila neutrální rozpoložení a měla dojem, že rozmýšlí o elixíru. Kupodivu se nekryla o moc líp, než po zakopnutí. Zřejmě netušila, na koho přesně tu narazila, což byla konečně první dobrá zpráva. Marie v ní tedy posílila touhu po rostlinách ze zázračné směsi a vytvořila v Jarmiliných úvahách obraz místa, které považovala za nejvýhodnější. Skočila jí na to, mrcha, nepostřehla, že nápad jít do lesa není původní. Byla dokonce tak zažraná do představy dosáhnout nečekaného objevu nad svůj současný úkol, že se myšlenky nadšeně chytla! Fanatička, v tom se Marie nemýlila.

Nechala tu unylou mrchu obtloustlou sama víc a šířeji rozhojnit úvahy o bylinách a soustředila se na „syna“ Tunkla. Zrovna se nudil, nebylo těžké mu promítnout představy adrenalinového dobrodružství. Vyjel si s bratrancem omrknout revír. Pytlačit kousek od těžebního místa, kdo by odolal?

Dnes tedy měla svoje oblíbené lovce na místě, nepotřebovala ničí pomoc. Vypustila je, nasměrovala a víc se nemusela starat. Jen čekala na záblesky jejich vzrušené honby za kořistí a uspokojení. Napadlo ji, že by to dokonce mohl být její parádní kousek. Pokud vytěsní veškeré zábrany a skrupule, zatmí jejich samostatné uvažování a vnukne vidinu pořádné srny... Ano! Kdyby s tou ženskou zacházeli jako se srnou, vyvrhli ji a naložili do auta, někde vskrytu naporcovali...

Marie Stinglová se začala smát. Protože nebyla takové námaze zvyklá, znělo to víc pisklavě a nepříjemně, ale ona stejně nemyslela na věci příjemné komukoliv jinému mimo ni. Vždyť lovci už hledali určenou srnu, poněkud tlustší, co zrovna klopýtla na rovné cestě...

Něco tu nehrálo. Radost z úlovku nepřišla poprvé ani podruhé, k Marii se odrazilo rozladění. Nesmějí přece ustat! Ted' určitě ne!

Pozvedla Tunklovi chuť zabíjet, zuřivost z výsměchu stopované a unikající kořisti. Hledej! Zab!

Jen další zavlnění marné naděje a zklamání. Marie nedbala na vlastní ohrožení a rozdrnčela vzrušení Tunkla a jeho bratrance na nejvyšší míru. Kdyby se pozabíjeli navzájem, bylo to Marii fuk. Jen ať nejdřív odstraní překážku, co ji ohrožuje. Konečně! Zásah. Vyvrhli a naložili kořist, nadraní vrcholným blahem. Zbytek ať už zvládnou sami. I kdyby celá slavná Jarmila skončila v nějakých buřtech.

Marie spokojeně dopila poslední placatku likéru. V tomhle množství to je odporný utrejch, ale alkohol samotný má také svoje klady. Je zase volná! Marie si může plánovat přelebení a dokonce ji napadá, koho využít. Oberoni jsou pěkní hajzlové, ale mají zatracenou pravdu, když přelézají do mladých a nepoškozených. Však už to Marie vyzkoušela také. Takže jakmile Helmutpoveze substanci, představí i ty tři svoje děti. Mno, svoje... Ty výrostky zplodil Helmut původní, takže co. Jejich současný otec má jediný přístup k tak mladému masu, proč tedy nevzít, co se nabízí?!

*

Ráno bylo ticho a klid. Marie se probouzela pomalu a spokojeně zahýbala nohama pod příkrývkou. Poslouchaly o něco lépe, než včera. Za chvíli přijdou sestry s umýváním, odhadovala podle světla za oknem. Připravovala se na jejich rozrušení, které ochotně strpí. Co je jedno rozrušení proti úlevě, že se zbavila dalšího smrtelného nebezpečí? Nedělo se ale nic.

Po snídani se přišourala Vlasta Tůmová. Vypadala, jako by ji sem někdo strkal. Hm, vzala toho od ní minule moc, ale vracet nemůže. Marie

pozorovala povadlou, silně zvrásněnou pleť, horečnaté oči a nepořádný účes. Ženě se třásly prsty, během několika dní zestárla o deset roků.

„Jsi nějak nemocná, Vlasto,“ oslovila ji smířlivě.

„To je z těch změn, říkála vrchní. Jdu si lehnout, nechci vás nakazit...“

„Doufám, že to nebude nějaká chřipka? I sestry byly nějak přešlé.“

Vlasta pokrčila rameny.

„Já nevím, já se nestarala, mně je fakt blbě.“

Takže ani od Tůmové se Marie nedozvěděla nic důležitého. Ještě osmdesátiletý Žáček se stavil a líčil, jak pokračuje jeho luštění sudoku, už prý objevil i cosi písmenkového, ale Marie na něj vůbec neměla náladu. Byl nějak popletený, divný, nestál jí ani za malinký odběr.

Naštěstí před obědem přišla Jiřina a přinesla další likér. Jen jednu placatku, tak zrovna strčit do Bible pro všechny případy. Přinesla zprávu, že se Helmutoviplánování daří. Marie porovnávala časový harmonogram se svým současným stavem. Žádná sláva, ale když to zvládnou, má vyhráno.

„Jiřino, potřebuji, abys vyřídila, že jakmile bude mít Helmut substanci, má sem vzít i jednoho kluka. Nemusí být chytrý. Helmuta trápí starosti s jejich budoucností, ráda mu v tom pomůžu.“

Jiřina vykulila oči a zbledla.

„Jak to chceš provést, Oberono? S dítětem... Vždyť jsou zdraví!“

„To je přece to nejmenší, moje milá. Tys navrhovala nehodu před barákem, já nehodu uvnitř. Takové kladívko přes ručník může simulovat pád na roh stolku. Někdo bude hlídat u dveří, třeba mi jako hledat knížku v knihovně. Přelezu do kluka, vyruším jeho osobnost. Vy řeknete, že se

kluk lekl, když jsem náhle zemřela. Ručník i kladivo dáte do Helmutovy brašny, zavoláte sestry a tak.“

„Oberono, je to ještě dítě!“

„No a? Zasloužím si kvalitní organismus, ne? Vy potřebujete ochranu, kdyby se objevila další mrcha. A taky pokračovat ve výcviku. Buď bez obav, tenhle postup mám ověřený.“

Jiřina zacouvala ke dveřím.

„Čekáš další, Oberono? Neměli bychom nejdřív odstranit tuhle? Zase probereme její kontakty, prohledáme dům. Já jsem už zjistila, jak žije.“

„O tu potvoru se víc nestarej, to je zařízené.“

„Jak, Oberono? Máš něco nachystané? Dusíš ji? Ovládá se docela dobře. Teď mi sice připadala trochu unavená, ale hlas měla silný a docela příjemný. Vysvětlovala dole v jídelně nějakému dědovi, jak si má hrát s počítačem. Nevšimla si mne, ale nebála bych se jí, já sama od sebe ne.“

Marie zavřela oči. To byla strašná zpráva. Rázem jí všechno zapadlo do sebe. Proto se nikdo nezmínil... Ona to přežila?! Koho tedy Tunkl zabil? Marii hned vyskočilo v mozku mnoho dalších otázek. Vyplývalo z nich jedině, nejhorší. Prohra. Pokud ta mrcha přežila, zpětně identifikuje cizí vlivy i ve své mysli. Není vyloučeno, že ji Marie podcenila. Že nad tou vrstvou vědomí, kterou otevřela při zakopnutí, má Jarmila ještě jednu. Silnější, než k jaké Marie dospěla desítkami let vnitřního výcviku.

Jak mohla udělat takovou chybu?! Proč nepočítala od počátku s tím, že vrahounka bude speciálně školená a vybavená? Leda, že by ona, ta strašlivá ženská, naopak dávala šanci projevit se jí. Že by ji zkoušela a vychutnávala si, stejně, jako to s chutí dělávala Marie u slabších. Ano.

Je to tak. Uvázla v síti, ze které se nevymotá. Tentokrát je ona tím, kdo nemá šanci.

„Přemýšleli jsme, Oberono. Co když je také opuštěná, jako jsme byli my? Co když jde o náhodu? Nepokusila se kontaktovat tu... Předtím.“

„Zkouší to na mne. Zná příliš dobře praktiky vyšetřovatelů, tady by tomu říkali nějak jako cukr a bič. To není náhoda. Nesmíme věřit každému zdání.“

Zarazila se, protože odkudsi z hloubi vytryskla pochybnost. Opravdu nepodlehla naopak ona klamnému zdání?!

„Tak já už půjdu...“ špitla Jiřina. Marie kývla. Tahle je tak pitomá, že jí nic nedojde. Přesto odolala pokušení nabít se z ní. I blondýna její inteligence pozná, když se nabíjí kdosi naprosto vyčerpaný.

„Vyhýbejte se jí dál, je silná, ale poradím si s ní. Hlavně mi dovedte Helmutovoděcko a doneste substanci. Zakroutím jí krkem ze strany, kde to nečeká, rychle a účelně. Já, rozumíš?!“

„A-ano, Oberono. Nepotřebuješ ode mne sílu?“

V Marii všechno křičelo, že ano, ale opět zvítězila rozvaha. Nevydá se všanc užvaněné Jiřině. Odmítla.

„Zapamatuj si, že té mrše zatím nezkřívíte ani vlásek a půjdete jí z cesty. To je všechno, moje milá, máte práce až nad hlavu. Za pět dní ať jste tady. Všichni. Uvidíte, jak se to s mladými dělá, měli byste si pořídit všichni aspoň...“

Konec řeči spolka. Jiřina už byla mezi dveřmi. Vypadalo to jako útěk.

„Já –vyřídím to. Spolehni se, Oberono.“

*

Nikdy ještě Marii nebylo tolik zle. Během čtyř dnů už nebyla schopná se ani žínkou omývat, musela strpět stálé balení do plenkových kalhot. Jestliže předtím nemluvila, protože nechtěla, teď takřka nevládla jazykem a ústa jí vysychala. Sestry ji nutily pít, krmily, ale Marie se propadala hlouběji a hlouběji do prázdna.

Nikdo za ní nepřicházel a ona věděla, proč je dočista odstřižená od všech zdrojů. Udělala to důkladně, mrcha jedna! Trápila ji přitom pomalu, jako kdyby nic neuměla. Mizelo laskavé pobízení personálu, chvála polknutých doušků, posilující doteky. Stávala se jim přítěží, ačkoliv ani v kůži Tunklové takovou nevěli nezažila. Slábla tím víc. Vykoupaly ji docela mechanicky, ošetřovaly s myšlenkami na jinou práci. Marii to doslova vyděsilo, zatím nikdy nezůstala vyhládlá, úplně bez příjmu síly. Vlastním strachem vypalovala poslední zásoby života tohoto těla.

Marie netušila, jak plynou dny, kolik jich už minulo. Jenom vzdáleně cítila, jak denně dává prošlehnout prostorem své nenávisti. To musela, aby ta druhá netušila, jak moc ubližuje. Že vyhrává. Jen si myslí, mrcho, že jsem ještě silná, vzkazovala tím Jarmile. Někdy zaznamenala odezvu. Neposílila se tím, bylo to naprosto neutrální, pouze to na chvíli tlumilo Mariin rostoucí bezmocný strach. Kapička vítězoslávy, že se nedává tak lehce...

A zase stačilo nakouknutí několika zvědavců a lačně nasála trochu života. Mstivě zformulovala své vědění a vyslala je hned toho večera za Jarmilou. Aby pochopila, komu slouží, aby její fanatismus popraskal. Aby ji probouzení z hloupé víry ve smysl mise pro zdání oberonských snah bolelo - a oslabilo, samozřejmě. Snad tím zmírní strašlivý teror, jakému Marii vystavila. Odpověď Jarmily vyzněla naprosto nepochopitelně. Předstírala i v otevřeném boji, že je naprosté neviňátko,

taková druhá Jiřina. Snad to zaúčinkuje postupně, s takovým jedincem marie zkušenosti neměla.

Potom si Marie uvědomila, že lhůta, kterou určila, že ještě musí přetrpět, by měla být u konce. Že se blíží nebo již dokonce nastal den, kdy měl přijít Helmutse substancí a novým objektem. Když na něj ale pomyslela, narazila na odmítnutí. Hans, Anneliese? Také?! Karel, Jiřina, Lidka, ti byli blíž a kryli se málo, jenže jejich vylekaná a provinilá směsice pocitů značila, že jen tak nepřijdou. Vzpoura?! Odmítnutí Oberoně?! Šok z nezdaru Marii probral. Kupodivu sestry hned zareagovaly vstřícně a Marii tím posílily k jasnějšímu přemýšlení.

„Kte... rý je den,“ chytla za paži Naďu během přebalování.

„Neděle, Maruško. Je vidět, že se už uzdravujete, to budou mít všichni radost! A chutnal vám oběd? Co vám Boženka přinesla?“

Marie přikývla. Všichni... Přitom kdyby mohla vytáhnout likér z úkrytu, hned by se pojem „všichni“ protřídil! Zkřivila rty, ale Naďa čekala na odpověď. No ano... oběd. Zamyslela se, jazykem pomalu přešla po patře. „Bram... bramborač-ka.“

„Správně. Vidíte, Maruško, už jste skoro fit!“

Sestra Naďa spokojeně Marii přikryla, nastavila na posteli sklon podpěry a ještě na chodbě někomu cosi povzbudivého říkala. Žáčkovi? To je jedno. Marie se opravdu cítila dobře. Otočila oči ke stolku. Kam jenom Jiřina tu knížku s likérem dala? Neviděla na šuplík ani na plochu pod ním, Naďa jí stolec šoupla dozadu až ke zdi. Marie na něj nedosáhla. Nevadí, přijdou, přitáhnou. Je neděle, musejí. Divné je, že už mají zpoždění.

Vzpomněla na Helmutovu reakci. Na jeho odmítnutí a stěnu, kterou mezi ně postavil. Ostatní udělali totéž. Zabořilo to. Odvrhli svou Oberonu? Vykašlali se na ni, protože zeslábla? Určitě, zůstaly v nich takzvané staré dobré a neúprosné zásady. Hans jistě dokázal analyzovat, co Jiřina nepochopila. nebo se zbláznil do role človíčka? I to je možné. Podcenila tuhle stránku.

Jak ale tady, bez ní, chtějí dál existovat? Vždyť budou jenom obyčejní lidé, nic víc. Měla jim přikázat, aby Jarmilu zabili, byla by na tom dneska líp. Teď vyhrála a zůstane ta mrcha. Neuvěřitelné! Marie zachránila svého zabijáka, sama mu pomohla Oberonům. Výsměch osudu!

Ach, ten likér. Je v něm energie, která pomůže. Marie sama to zvládne, přeleze do kohokoliv a všem se pomstí. Ztěžka posunula ruku po prostěradle. Jde to, nesmírně obtížně, ale ona má spoustu času. Dotkla se tyče na ručník. Ještě přitáhnout... No tak! Stolek popojel. Na desce stál jenom hrnek s čajem a stříkačkou. Fuj, jak tohle napájení nesnášela!

Musela znovu odpočívat. Oddychovala, všechno jí tupě, unaveně bolelo. Ramena, paže, záda. Takhle mizerně jí nebylo ani v Tunklové. Tak ještě šuple. Marie by nikdy nevěřila, kolik vůle musí vynaložit na nový pohyb ruky. Konečně! Prsty zaklesla do úchyty a táhla. Nic, stolek se nehnul a zásuvka už vůbec ne. Znovu. Že by se zasekl?!

Soustředila se, zatahala ze strany na stranu. Plechové zanaříkání ji povzbudilo. A ještě jednou! Šuplík povyjel a ruka vyčerpaně klesla. Bible byla nadosah. Marie na ni okouzleně hleděla. Napadlo ji, že stejně, v každém případě, vyhrála. I kdyby už nikdy nikdo z její skupiny nepřišel, ta mrcha zabijácká se nikdy nedozví pravdu: Jenom pár kilometrů odtud v německém Hofu dědic rodinného tajemství dál vyrábí elixír a všelék pro ty její milované a uctívané Oberony.

Cha! Ta husa tupá, zabijácká, bude chodit celé roky kolem jako slepá a Helmut si žárlivě ohlídá, aby se k jejich zdroji nepřiblížila ani o krok blíž. Je to celé k smíchu. Klidně ať si tedy žije dál, uzavřená v prostoru, co jí přidělili. Ať pokračuje v životě zdejší osamělé, přihlouplé ženské, která jednou skutečně pochopí, že jenom posloužila - a ničeho na oplátku se od šéfů svého světa nedočká.

Jen si to vyžer, mrcho. Všechna ta zklamání a boje, jakými jsem prošla já. Od hrdosti z pověření až po nevíru, že mi lhali, odepsali mě a vůbec nechtěli přijmout zpátky. Jsme totiž infikovaní jinou společností, ty hloupá fanatičko, víš?! Hm, jsi tvrdá, skoro jako já, setkat se jinak, to by byla věc!

Marie teď potřebovala odpočinek, aby dokázala vytáhnout Bibli, otevřít ji, udržet lahvičku a napít se.

Zavřela oči a odplouvala do snění o šoku, jaký brzy zdrtí tu druhou. O tom, jak ji nakonec možná právě ona, postupně vyzrálá „Oberona“, přijme laskavě pod svou ochranu. Potom pro ni Jarmila zničí celou skupinu, která ji sprostě nechala na holičkách. Ach, to je nápad! Kde nezvítězíš, tam spolupracuj... Ještě naposledy vyslala přání k Helmutovi: Změna plánu, nikoho nezabíjet, jenom dál mlčet. Přijal to s úlevou. Hned by chtěl nasednout do auta. Ale ano, klidně, dovez likér staré babičce. Helmut nalije plnou sklenici, Marie nemusí vysilovat tělo. Všechno bude dobré. Helmut přijede, už za chvíli...

V příjemných představách se Marie Stinglová beze strachu poddala spánku, aniž by si všimla, že usíná navěky.